

Szabadkőműves összeesküvés Európa ellen

A XX. század első évtizedében az európai szabadkőműves hatalom elérkezettnek látta az időt Közép-Európa felzaklatására és alapos megsarcolására. Nyilván ehhez háborúra és forradalmakra van szükség. Egyik hozza a másikat, csupán az időzítéseket kell megfelelően koordinálni. A háború kirobbantásához, különösen, ha nagyarányú területi és társadalmi átrendeződés annak célja, nem elegendő és nem alkalmas a hagyományos módszer. Ezúttal szó sem lehet a háború igazi céljának megnevezéséről, mert akkor azt egyik fél sem vállalná. Itt az igazi cél a német nyelvterület és perifériája gazdasági fejlődésének megtörése, amely a jól integrált kisállamok leszakításával, a nagyobb gazdasági egységek szétrobbantásával válik lehetővé. A háborút a lehető leghosszabb időre el kell húzni, amíg a harcoló felek gazdasága a lehető legjobban kimerül. Ez lehetővé teszi a küzdő felek, különösképpen a vesztesre álló államok teljes kifosztását. A leszegényedett országok népe könnyű préda a forradalom kirobbantásához. A forradalom zűrzavarában pedig könnyen elérhető egy, a lakosság és a korábbi vezető elit által nem kívánt kisebbség hatalomra jutása. A forradalmak – írja Henry Ford –, nem véletlen események, hanem valamely kisebbségnek gondosan előkészített cselekvése. A felfordulás nem természetes fejlődési fok, hanem mindig szerencsétlenség, amelynek megvannak a maga előzményei. Ez rendszerint a felforgató elemek által szervezett utcai tüntetések, jól hangzó jelszavakkal és követelésekkel, lázító röpiratok és sajtótermékek terjesztésével. Mindez párosulva egy háborúban elcsigázott állapottal – szinte kivédhetetlen.¹⁸

A párizsi Grand Oriens de France nagypáholyban már 1912-ben megtervezték Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége meggyilkolását, de megfelelő alkalom és főleg vállalkozó hiányában nem volt végrehajtható. A XX. század kezdetén még egy állam királyának, vagy trónörökösének merénylet útján való meggyilkolása más elégtétel hiányában Cassus Belli volt a merénylő állama ellen. Ferenc Ferdinánd és feleségének meggyilkolása egyértelműen a szabadkőművesek műve. Az egyik merénylő: Cabrinovic vallomása eziránt semmi kétséget sem hagy. Nemcsak Cabrinovic, hanem Tankovic szerb őrnagy a merénylők felbujtója, Ciganovic, aki a fegyvereket és bombákat átadta a merénylőknek, valamint Casimirovic Radoslav, aki a merényletnek szükséges pénzt a külföldi szabadkőművesektől Belgrádba hozta, valamennyien szabadkőművesek voltak. A gyilkosságot aztán a Narodna Odbrana titkos szerb szervezetre testálták, ami nem is volt nehéz, hiszen annak tagjai is többnyire szabadkőművesek voltak. Mivel a szabadkőművesség tanácsára a szerb kormány még csak együttműködni sem volt hajlandó a Monarchia rendőrségével az 1914. június 28-i sarajevói merénylet kivizsgálásában, a sors kiszámíthatatlan, a Grand Oriens de France szabadkőműves nagypáholy nagyon is kiszámított akaratából az első világháború kitört. Mindenesetre a zsidóság különös módon köszönte meg I. Ferencz Józsefnek és a Habsburg-háznak, hogy hosszú uralkodása során mindig kivételes toleranciával viseltetett irántuk.

Mi sem bizonyítja jobban, hogy a szabadkőművesség nemcsak Ausztria–Magyarországot és Németországot – bár a fő célpontot ők képezték – hanem egész Európát lángba akarta borítani, mint az a tény, hogy a XX. század első évtizedében egymást érték az uralkodó házak elleni merényletek. A spanyol szabadkőművesek 1906. május 11-

én XIII. Alfonz spanyol király és Battenberg Ena hercegnő ellen esküvőjük alkalmával követtek el bombamerényletet. Ferrer Ferenc 33 fokozatú főmestert le is tartóztatták, de 13 havi vizsgálati fogság után bizonyítékok hiányában felmentették. 1909-ben újabb összeesküvést szőtt, amelynek következtében Barcelonában forradalom tört ki. A spanyol hatóságok ismét letartóztatták. Ezúttal a hadbíróság súlyosan terhelő adatokat tárt föl, amelynek alapján halálra ítélte és ki is végeztette. Ferrer Ferencet a szabadkőművesek a mai napig eszményképükként ünneplik.

Spanyolország szomszédságában a portugál szabadkőművesek sem akartak elmaradni a külföldi társaiktól. 1908. február 2-án meggyilkolják I. Károly királyt és Lajos Fülöp trónörökösét. A gyilkosság nyomán forradalmat szítottak, amelynek során a fiatal Mánuel királyt is megfosztották trónjától és kikiáltották a köztársaságot. E hektikus események közben mindvégig békéről beszéltek és látszólag békemozgalmakat szerveztek. A háttérben pedig háborúkat és forradalmakat szítottak.

Oroszországot már 1905-ben szabadkőműves lázítók izgatták. Júniusban a Patyomkin páncélos legénységét sikerült felkelésre bírni. Októberben Pétervárott általános sztrájkot szerveztek "Le az önkényuralommal!" és "Éljen a demokratikus köztársaság!" jelszavakkal. II. Miklós cárt alkotmányozó nemzetgyűlés összehívására kényszerítették. Novemberben pedig polgári pártok alakultak. A pártok üdvözölték a cár októberi kiáltványát az Állami Duma összehívására. Ebben a proklamációban a forradalom győzelmét vélték érvényesülni. Csakhogy a szabadkőműves szervezők másképp látták. A kialakult zűrzavar még nem bizonyult elegendőnek a szabadkőműves hatalom átvételéhez. A cár még maradt. Ezért a forradalmi események titkos agitátorok szításában tovább folytatódtak, majd decemberben nyílt

moszkvai felkelésben tetőztek. A frissen megalakult pártok támogatásával a felkelést a cári katonaság leverte. A szabadkőművesség vezetői a bukott forradalomról úgy vélekedtek, hogy az kitűnő főpróba volt egy későbbi nagy forradalom kirobbantásához. A zsidó szabadkőművesek üzelmeinek végül is az orosz nép itta meg a levét. 1907-1910-ig a cári kormány tömeges áttelepítéseket hajtott végre Szibériába, Közép-Ázsiába és Távol-Keletre, hogy elejét vegye egy újabb forradalmi megmozdulásnak.

Az Ibériai-félszigethez hasonlóan Eurázsia szélét is kitűnítő figyelmébe vonta a szabadkőművesség. Az oroszországi lázadás még jóformán nyugvópontra sem jutott, amikor 1908-ban a Szaloniki Páholyan előkészített forradalom tör ki Törökországban. Szaloniki az egyetlen olyan európai város abban az időben, ahol a zsidóság alkot többséget. 110 ezer lakosból 70.000 fő származik Bocchoris király által kiválasztott nép utódaiból.

Az egész Európát keresztül-kasul átszelő zsidó szabadkőműves titkos merényletsorozat, amely mind-mind egy európai háború kitörését indukálták. A Habsburg-ház Ferenc Ferdinánd meggyilkolásával történt megalázása végül is kiváltotta a Monarchia elégtételét szolgáló fegyveres támadást. A háttérből szabadkőművesek által irányított angol-francia kormányok elégedettek voltak. Semmiféle érdeksérelmet ugyan nem szenvedtek, de Szerbia számonkérése számunkra elegendő ok volt a hadüzenetre. Ők ugyan fegyveres támadást nem indítottak, de a Monarchia szövetségeseit és nemzetiségeit káprázatos területi gyarapodás ígéreteivel szövetségesük elárulására bírták. Az ígéretek tárgya természetesen a Monarchia területei voltak. Az angolok is, a franciák is könnyen ígérték, majd adták oda azt, ami nem volt az övék. Már ez önmagában is zsidó mentalitásra vall, a mások javaiból fizetni meg a nekik tett

szolgáltatokat. Anglia hasonló módon szedte rá Oroszországot is. Majd Németország és Törökország háborúba rángatásával a konfliktus világháborúvá terebélyesedett. A szabadkőműves zsidóság elégedett. A hadiszállításokat mindkét oldalon ők végzik. Silányabbnál silányabb árut szállítanak busás haszon fejében. Az orosz sár, hó és víz leszaggatja a katonák lábáról a papírbakanacsokat. Amikor a hadviselő felek nemzeti bankjai és a lakosság tartalékai kimerültek, színrelép az amerikai zsidó bankár. Hitelt kínál és ad a háború folytatásához mindkét oldalon. Ezzel a háború folytatásának vagy feladásának döntési joga kicsúszik a hadviselő kormányok kezéből. Átveszi azt a szabadkőműves zsidó bankok konzorciuma. A legnagyobb precizitással kiszámítják; amikor a hitelek olyan méreteket öltenek, hogy annak kamatfizetési terhe lefedi a békeidőszak várható termelésének minden megtakarítható jövedelmét, a további hitelek folyósítása megszűnik. Ezzel egyidőben a szabadkőművesség másik "szakágazata" megkezdí a vesztésre ítélt nemzet vagy nemzetek forradalmi lázítását. Jönnek a "békemozgalom" szervezői. A hosszúra nyúlt háborúban elcsigázott hátország lakosai öregek, asszonyok önkívületbe esve skandálják: "Le a háborúval! Békét most!" A kormányok ámulva tapasztalják, hogy az utcai tüntetések élén ugyanannak a nemzetidegen fajnak a képviselői lázítanak, akik először háborúba rángatták őket, majd a háború vívásához szükséges élelmet és anyagokat szállították, a hiteleket folyósították. Csak most eszmélnek rá, hogy mibe is keveredtek! Sajnos későn. Az anarchiát megállítani már nincs sem lelki, sem fizikai erejük. A nemzethez hű haderő – mivel onnan a zsidók kiügyeskedték magukat – hősi küzdelmével mindenütt az ország határain kívül védi hazáját. Az üldözés elől befogadott idegen kisebbség pedig otthon szítja az általa

keltett elégedetlenséget. Vajon mely nemzet fiai képesek az ellenség ellen küzdeni, ha nem tudja otthon biztonságban szereteteit: feleségét, gyermekét és szüleit?

Elsőnek a legnagyobb területű és népességű, mégis egy főre esően a legszegényebb állam: Oroszország esik ki a háborúból. Pedig a hatalmas terület utánpótlási feladata és a közép-európai ember számára nehezen elviselhető tél ezúttal is nagyobb kárt okozott ellenfeleinek, mint maga az orosz haderő. Az élelmiszertermelés és a felbujtók támogatásának elégtelensége végül is kimerítette a cári kincstárat. Mivel Anglia és Franciaország maga is készült a háborús szereplésre, haditermelése nem volt képes a magyarányú orosz igényeket is kielégíteni. Bár a hadiszállítás lehetséges formája ebben az időben még nem is nagyon tette lehetővé nagy tömegű felszerelés és élelmiszer gyors eljuttatását Oroszország területére.

Az orosz hatalmi egyensúly megbomlásával érdekes módon Kerenszki személyében egy zsidó kerül az ország élére. Ez a tény különös figyelmet érdemel egy olyan ország esetében, ahol a zsidóság sem a hatalom, sem a nép körében nem örvendett nagy népszerűségnek. Ellenkezőleg kifejezett antiszemita környezetben élt. Kerenszki még olyan időben szerezte meg Oroszország hatalmát, amikor a kemény radikalizmus bevezetésére még nem értek meg a feltételek. Ezért kormányzása csak átmeneti lehetett, amely előkészíti az ultra radikális zsidó hatalomátvétel feltételeit. E célra kitűnően meg is felelt.

Az angol-francia haderő hadbalépésével Németország kétfrontos háborúra kényszerült. Amitől a német nagyvezérkar mindig is nagyon félt, most bekövetkezett. Bár a német katona harcértéke jóval meghaladja akár az orosz, a francia vagy az angol katonáét, az angol-francia agresszió komoly fejfájást okozott a németeknek. A több mint két éve

tartó orosz háború nehéz klímájával és terepével már alaposan megtörte a német hadsereg erejét. Az "újbelépő" antanthatalmak pedig friss erőkkkel rontottak a már minden ízében megfáradt országra. A kétségbeejtő helyzetre tekintettel, valamit tenni kellett annak könnyítésére.

A világháborút kitervelő és kiprovokáló szabadkőművesség látta és érzékelte Németország és a nagyvezérkar dilemmáját. Ez nem is volt nehéz, ehhez nem kellett költséges hírszerző szervezeteket működtetni, hiszen már jóval a háborút megelőzően számos páholy létesült és fészkelte be magát a német társadalom minden hatalmi központjába. Ne tekintsük a véletlen művének, hogy egy időben jelentkezett a szabadkőművesség azon igyekezete, hogy a svájci emigrációban élő, a bolsevizmus elméletét szövögető, Marx kiváló követője, a zsidó szabadkőműves Lenin vegye át és vigye győzelemre az oroszországi zsidóság által már vélhetően kellően fellázított lakosság forradalmi hangulatának további irányítását. A másik oldalon pedig a német nagyvezérkar egyfrontos háborúra való visszaállításának szükséglete. Nehéz elhinni, hogy a német tábornokoknak nem súgtak valahonnan, mivel ők is pontosan Leninre fogadtak. Pedig sokkal kézenfekvőbb lett volna a háborút feladni, annál is inkább, mert Németország ebben az időpontban fáradt volt ugyan, de nem kimerült. Ennél fogva jóval méltányosabb békeszerződésre lehetett volna kilátása, mint amikor Wilson amerikai elnök 14. pontjának csapdájába esett.

Lenin a kétoldalú – mondhatni olajozott – közreműködésnek köszönhetően Németországon keresztül Finnországon át egy leplombált marhavagonban könnyűszerrel Oroszországba "utazott". Egyes visszaemlékezők tudni vélik, hogy Lenint hazautazása során fogadta II. Vilmos német császár is. Állítólag ekkor állapodtak meg a németek Leninnel, hogy

a forradalom győzelme után kivonja Oroszországot a háborúból és békét köt Németországgal. A történelem minidenesetre igazolta e feltevést annak ellenére, hogy még Lenin legközvetlenebb munkatársai is – mint például Trockij – ellenezték a németek elleni háború befejezését. Lenin megbízása még korainak tűnt, s így vissza kellett őt csempészni Finnországba, de az oroszországi szabadkőművesség erőltetett munkájának eredménye három hónap múlva megteremtette a végleges hazatérés feltételeit. Bár nincs kétség az iránt, hogy Lenin is zsidó volt, (eredeti neve: Zederblum¹⁹) bizonyos, hogy felesége is zsidó és gyermekei is beszélték a jiddis nyelvet. Lenin az elméleti és nagytekintélyű vezetője az új orosz államnak, de – ahogy mondani szokták – a piszkos munka végrehajtója Trockij, az amerikai zsidó, aki Bronstein néven New York keleti részéből származik. Maga mögött tudja az East Side, a New York-i zsidó vallási vezetők erkölcsi és anyagi támogatását, csakúgy, mint Jacob Schiff, Guggenheim, Max Breitung, Warburg, Khun, Loeb & Co. bankházakat, akik hatalmas összegekkel segítették Leninék forradalmának győzelmét. Talán mondani is felesleges, hogy ezek a bankházak valamennyien zsidók tulajdonában, illetve irányítása alatt álltak.²⁰

Egy érdekes tény magára kell, hogy vonja figyelmünket: Lenin hazacsempészési műveletét a német nagyvezérkARBól Ludendorff tábornok bonyolítja le. Az a Ludendorff, akit Hitler nemzeti szocialista puccsa idején Hitler fontos támogatói között találunk. Ludendorffnak alapos ismeretei voltak a szabadkőművesség természetrajzát illetően, amelyről könyvet is írt. Az új belépő szabadkőműves beavatási szertartását oly részletesen írja le, mint aki ilyent résztvevőként megélt. Úgy gondoljuk, Ludendorff életrajza nyílt és kevésbé nyílt részleteinek újbóli feldolgozása és alapos elemzése nem lenne a német történészek kárára.

Az oroszországi bolsevista forradalom, a nemzetközi szabadkőművesség bábáskodásával történő győzelme iszonyú anyagi kárt okozott ennek az országnak. Ez a hatalmas kár mégis eltörpül, amikor számbavesszük azt a szinte kifejezhetetlen kárt, amely emberéletben esett. A szadizmus tombolása, amely egy Dzserzsinszkij nevű lengyel zsidó irányítása mellett kiirtotta a teljes orosz értelmiséget, majd Sztálin alatt a teljes középosztályt, a világtörténelem példa nélkül álló barbársága. A megszülető bolsevista hatalom egymaga több kommunistát ölt meg, mint az egész világ kommunista üldözése együttvéve. Mintahogy történetének első negyven évében több alattvalóját gyilkolta meg, mint az egész világ minden más országának diktatúrája együttvéve. A legnagyobb szám, amelyet hitelt érdemlő forrásokból olvashatunk, mintegy harmincnyolcmillió, ezt még tetézi a második világháború, egyesek szerint huszonhétmillió, mások szerint húszmillió halottja. Ez ugyanúgy a bolsevista hatalom számlájára írható, mint a Sztálin parancsára éhínséggel, vagy kirakatperekkel kiirtott lakosság. A második világháború ugyanis éppen úgy a világ szabadkőművesség tervezésében és akaratából következett be, mint az októberi orosz forradalom. Mindkettő a zsidóság érdekeit szolgálta. Ma már vitatni sem lehet, hogy a második világháború felelőssége a bolsevista szovjet hatalmat terheli. Erre nem adhat felmentést, hogy Németországot kényszerítették a Szovjetunió preventív megtámadására. Ma már ismerjük annak a szovjet G.R.U. tábornoknak, Viktor Szuvorov álnéven megírt emlékiratát, amelyben bevallja, hogy Sztálin 1941. július 6-ra tervezte Németország megtámadását a közös lengyelországi határ teljes szélességében, valamint Románia felől indítva. A német hadvezetés erről pontos tudomást szerzett. Mindezeket figyelembe véve, a német vezetésnek egyszerűen nem ma-

radt más választása, mint a támadás bevárása helyett preventív támadással elejét venni és megakadályozni a hatalmas szovjet ármádia szervezett indítását, amelynek megállítása meghaladta volna a német haderő képességeit.

Az oroszországi forradalom győzelmével a világon kétezer év múltán első ízben került a zsidóság politikai hatalomra. 1920-ban a népbiztosok tanácsa 22 tagjából 17 zsidó, de a többiek is úgynevezett "hasznos gojok". A "szocialista" állam intézményeiben ez az arány még nagyobb a zsidóság javára. Az oroszoknak szinte semmi beleszólása nincs hazájuk kormányzásába. A proletár diktatúra csak jelszó, minden valóságos tartalom nélkül. Miklós cárt, feleségét, lányait és beteg fiát szovjet megbízottak legyilkolták. Az öt fő, aki ezt végrehajtotta, kivétel nélkül mind zsidó volt.²¹ Az új hatalom ideológiája eszeveszett támadást intéz a kapitalizmus ellen. Ezúttal hangsúlyozni kell, hogy a támadott kapitalizmus nem más, mint a nem zsidók pénze, mintahogy minden forradalom is zsidók által szított felfordulásnak sincs soha más célja, mint a nem zsidó tulajdon megszerzése. Ez a "választott nép" teóriájának gyakorlati lényege. Mivel a zsidók szerint: azzal, hogy Isten őket választotta saját népének, egyben az egész világ minden javait nekik adta. Ami jelenleg nincs birtokukban, annak visszaszerzésére bármilyen módszer megengedett. Amíg létezni fog nem zsidó vagyon, addig számolni kell a népek fellázításával, felforgatással, forradalommal, békétlenséggel és háborúkkal. Ehhez a keresztény és más vallások lelki és fizikai gyengesége, megalkuvása, a másság iránti toleranciája különösképpen a korrumpálhatósága a kellő feltételeket, bármikor előidézhető körülményeket megteremtette. A forradalom vagy háború kitörésének ideje csupán attól függ, hogy egy-egy országban vagy országok régiójában mikor keletkezik, akkumulálódik annyi nem

zsidó vagyon, amelynek megszerzése a zsidóság számára csábító akár nagyobb emberáldozat árán is. Különböző is – gondolják – a nagyarányú technikai fejlődés mellett egyre kevesebb ember képes a lehetséges értékek létrehozására. A többiek, az egyre nagyobb számú munkanélküli már csak szükségtelen kolonc, a megtermelt javak értelmetlen pusztítója. Egyre többször lehetünk fültanúi olyan zsidó elszólásoknak, amelyek nem titkolják, hogy a világ népességének akár egymilliárd fővel való csökkentése "jótékonyan" hatna a világ társadalmi és gazdasági folyamataira.

Az oroszországi kommunista forradalom magvai eljutottak és kitűnő termőtalajra leltek az emancipált Magyarországon is. Bár a vörös vihar végigsöpört az első világháború vesztesre ítélt országainak mindegyikén. Ausztriában is, de különösen Németországban a zsidóság közel állt a hatalom átvételéhez. A forradalmi lázítás utcai tüntetéseit a fegyveres erők – felismerve, hogy kik és milyen célból szítják – elfojtották. A zsidó Róza Luxemburg és Karl Liebknecht német kommunista vezérek is utcai harcokban lelték halálukat. Magyarországon azonban ismét akadt egy "szabadelvű" arisztokrata, aki hajlandó volt egy gyékényen árulni a szabadkőművesség hazai reprezentánsaival. A budapesti zsidóság keltette utcai tüntetések és zavargások idején miniszterelnök lesz, de "barátai" – a főkolomposok ugyan már korábban börtönbe kerültek – szítására az elégedetlenség folytatódik. Szabadkőművesség vezetői megértetik vele, hogy a hatalmat át kell adnia a börtönben ülő zsidó vezetőknek, Kun Bélának. Károlyi Mihály szabadkőműves esküjéhez híven engedelmeskedik. Kun Béla és társai a börtönből gyakorlatilag miniszterelnökként, illetve miniszterekként jönnek ki. A szemfényvesztés kedvéért ugyan népbiztosoknak nevezik magukat, de ez a

lényegen semmit sem változtat. Budapest nagy közönsége pedig a neveket hallva ámulva csodálkozott, hogy tüntetéseivel kiket is segített hatalomra. 1919. március 21-én Magyarországon egy maroknyi mindenre elszánt, elvetemült világpolgár megkezdi a zsidó kapitalizmus szisztematikus átalakítását zsidó kommunizmussá. Szamuely Tibor és martalócai mint a szocializmus úttörői páncélvonaton járkák be az országot. Nyomukban mindenütt a vér és halál. Kalocsa, Devecser, Hajdúszoboszló, Debrecen akasztott parasztjai csüngnek alá az utat szegélyező fákról. Akik a hatalmat kezükben tartják, az egy Garbai Sándor kivételével valamennyien zsidók, a szabadkőműves határozatok végrehajtói. Kár, hogy Eötvös József nem érthette meg! Bizonyára értetlenül szemlélte volna mindazt a terrort, amelynek előkészítésében oly jelentős szerepet játszott. A nemzet súlyos hanyatlását jelenti, hogy olyan helyzet állhatott elő, amikor idegen befogadott kisebbség fegyvert emelhetett a befogadó többség ellen, a nemzet legjobbainak akasztófát állíthatott. Az antanthatalmak kormányai – bár maguk is a szabadkőművesség befolyása alatt álltak – megdöbbenve figyelték e vérszomjas horda elképesztő rémuralmát. Különösen a franciák rettentek meg, hiszen alig fél évszázada kerítette hatalmába hazájuk kormányzatát is. Felrémlt előttük, hogy a párizsi kommun hasonló terrorral irtotta népüket. Nehogy a párizsi Grand Oriens Nagypáholy terve – amelyről tudtak ugyan, de részleteit nem ismerték – valamiképpen Franciaországot is megégesse. Egy olyan országba ugyanis, amelyben száz év alatt ez a kór kétszer is pusztított, a vörös láng könnyen átcsaphat harmadszor is. Mivel Magyarország Ausztriával és Németországgal ellentétben nem tudta saját maga felszámolni a bolsevista uralmat, a franciák nem találtak jobb megoldást, mint az ország izolálását, minél nagyobb

mértékű megcsonkítását. Annál is inkább, mert ez előzetes tervüknek is megfelelt, hiszen Magyarország szomszédainak árulásuk fejében már korábban nemzetiségi területeket ígértek. Biztos azonban, hogy a Tanácsköztársaság kikiáltása nélkül azok a nemzetiségek által lakott területeknél többet nem kaptak volna. Így azonban akkora színmagyar területekkel egészítették azokat ki, hogy a nemzetiségek éppen csak többségbe legyenek. Így került például Romániához csaknem hárommillió magyar lakos. A szégyenletes trianoni diktátum után a nemzetközi zsidóság üzelmei révén Magyarországot olyan országgá nyomorították, hogy határain kívül egy országnyi etnikuma él.

Csak miután az országot egyharmadára zsugorították, engedték meg Horthy Miklósnak, hogy felszámolja a szabadkőműves uralmat. Egyelőre nincs rá bizonyíték, de biztosra vehető, hogy Horthy szegényes ellenforradalmát a Rózsadombi Tizenhárom paktumához hasonlóan csak bizonyos feltételek mellett engedélyezték. Míg a bőrkabátos Szamuely által vezetett Lenin-fiúk és Kun Béla vérbírósága a 133 nap alatt mintegy 600 főt végzett, illetve végeztetett ki, addig Horthy ellenforradalmi rendszere a húsz év alatt ennek csupán a töredékét likvidálta. Pedig a hazaárulásnak és a lakosság elleni terrornak ez a minősített formája sokkal nagyobb felelősségre vonást kellett volna, hogy kiváltson. A zsidóság felmentése – a legkirívóbb eseteket kivéve – egészen biztos, hogy ott szerepelt a feltételek között. Horthy "felszabadító" ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a népbiztosok külön luxusvonaton 200 millió aranykorona értékű magyar vagyont vigyenek Ausztrián át Moszkvába. Horthy és kormánya sohasem emelt igényt a szovjet kormánynál erre a hatalmas vagyonra. Nyilván nem véletlenül. Mintha mi sem történt volna, a zsidóság olyan kivételes és megbecsült helyzetbe került, hogy állítólag

Horthy Miklós egyik fia közülük vett feleséget magának. Ismert dolog, hogy a második világháború idején a zsidó terjeszkedésre vonatkozó korlátozó rendeleteket csak a német szövetséges hatalom erős nyomására hozatta meg, amelyek végrehajtását el is szabotálta. Ez a semmivel sem indokolható magatartás végül is oly mértékben megingatta szövetségesünk bizalmát, hogy az megszállta az országot. A német megszállást követően az ellen sem emelt szót, hogy a német hatóságokkal megállapodva Chorin, Weiss, Kornfeld és Manthuer családok magyarországi vagyonukat azoknak eladva német repülőgépen mintegy 1000 kg, a magyar nép verejtéke árán megszerzett aranyat és egyéb ékszereket tetemes valutával együtt Portugáliába menekítsék. Ujpéteri Elemér, hazánk liszzaboni ügyvivője számjeltáviratban kért tájékoztatást, hogy miképpen történhetett az, hogy ilyen óriási vagyont a kompetens magyar hatóságok tudta nélkül el lehetett idegeníteni. Kérdésére csak megkésve, akkor is semmitmondó választ kapott.²² Mindez eltörpül azzal a felelőtlenséggel szemben, amellyel a második világháború során a legsúlyosabb és máig tartó káros következményekkel járó döntéseit a kormányzó a zsidóság tanácsaira és azok érdekében hozta meg. Amikor a német szövetséges kéri, hogy 1941 áprilisában a magyar csapatok vegyenek részt a Jugoszlávia elleni hadműveletekben, mert most alkalma nyílik a Trianonban elvett Délvidék felszabadítására. Horthy vonakodik, a tagadó választ fontolgatja. Ekkor Chorin Ferenc és a budapesti zsidó hitközség vezetői kéri, hogy ne tagadja meg a németek kérését, mert ez esetben azok 10 nap alatt lerohanják az országot, és internálják a biztonságban élő magyarországi zsidóságot. Horthy még csak fontolóra sem veszi ennek lehetséges eshetőségét. Minden mérlegelés nélkül kiadja a hadparancsot. "Előre az ezeréves magyar határokig!" Döntését azon-

ban nem a magyar területek visszaszerzésének nemzeti érdeke motiválja, hanem a nemzetárulásban bűnös zsidóság megmentése.²³

Ez a megmagyarázhatatlan könnyelműség három hónap múlva megismétlődik. Amikor 1941. június 22-én a szovjet szabadkőműves kormány magára erőlteti Németországot. A szabadkőműves zsidóság előzetes terveinek megfelelően Magyarországot is a Szovjetunió elleni háborúba kényszeríti. Ma már tudjuk, hogy a német Barbarossa-terv az esetleges Szovjetunió elleni hadjáratban nem számol a magyar haderő bevonásával. A hadműveletek megindítását követően Sztójay Döme, berlini nagykövetségünk korabeli távirata megerősíti, hogy a német hivatalos körök nem kérik Magyarország hadbalépését a Szovjetunió ellen.²⁴ Nem mellőzhető a kérdés; miért volt erre a zsidóságnak szüksége? Mielőtt érdemben válaszolnánk, a kérdést ki kell bővíteni. Miért volt szüksége például Bulgáriára, aki nem is vett részt Németország oldalán a Szovjetunió elleni háborúban, vagy Lengyelországra, aki nemcsak hogy nem volt Németország szövetségese, hanem a háború kirobbantása céljából feláldozva éppen ellensége lett. Ezúttal a szovjet agresszióhoz kétség sem fér, nem úgy, mint Magyarország esetében, ahol a kassai bombázással ellene elkövetett szovjet agressziót a mai napig tagadják.

A hírhedt Tanácsköztársaság 1919-es bukása után az új kormányzat felismerte, hogy kiknek köszönheti az ország a világháború minden szenvedését és veszteségeit, a 133 napos rémuralmát, s végül Trianont. A magyar kormány egyik legelső intézkedése volt, hogy betiltotta a szabadkőműves páholyok működését. A párizsi békediktátumokkal örült munkájukat befejezve szinte a páholyok betiltásával egyidejűleg megkezdtek azok újbóli szervezését. A legfondorlatosabb módon kezdtek nyomást

gyakorolni a magyar kormányra legális működés újbóli engedélyezése érdekében, könnyen teheték, hiszen a nemzetek felügyeletére létrehozott Népszövetség teljes irányítása is a szabadkőművesség kezébe került. Amikor a csonkaország gazdaságának újjászervezésére és talpra állítására, a Korona pénzrendszer inflációjának megállítása Magyarország külföldi hitelekre szorult, a szabadkőműves bankvilág már feltételként szabta a páholyok működésének újbóli engedélyezését. Bethlen István miniszterelnök és maga Horthy kormányzó is egy ideig ellenálltak. Török László dr. mérnök a titokban akkor is működő Szimbolikus Nagypáholy egyik vezetője, 1923 végén maga hozta össze az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit genfi kongresszusán Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása érdekében. Török László meghívására Budapestre utaztak a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei is. Beható tárgyalást folytattak a magyar kormánnyal. Kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz is a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.²⁵

Az erőlködés végül is meghozta eredményét, bár a magyar kormány kikötötte, hogy csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. A talpraesett zsidóság ennek ugyan nem örült, de fejfájást sem okozott neki. Különböző fedőnevek alatt tovább folytatták korábbi titkos működésüket. A pesti polgár megütközve tapasztalta, hogy az "újonnan" alakult Ingyentej Egyesület, Ingenkenyér Egyesület, Budapesti Szünidei Gyermektelep Egyesület, Nyomorék Gyermek Otthona, a budapesti skót misszió iskolája, a Magyarországi Good Templár Társaság, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Magyarországi Békeegyesület, a Rotary Club stb. vezetése kizárólag zsidó

kezekben van. Ezek a szabadkőműves szervezetek immár a kormány asszisztálásával a népámítás iskolapéldáivá váltak. Ebből a szembekötődésből a zsidóságnak még olyan előnye is származott, hogy működési költségeit a korábbival ellentétben nem maguk, hanem a keresztény értelmiség és nem egyszer maguk az állam szociális intézményei fizették. Tisztességesnek egyáltalán nem mondható ravasz módszerekkel vágnak eret a nem zsidó mágánásokon, vállalatvezetőkön és más szellemi előkelőségeken. Bakonyi Kálmán dr. nyug. kúriai bíróra való hivatkozással valaki telefonon hívta a kiszemelt urakat, hogy jótékony adományra szólítsa fel őket az Ingyentej vagy az Ingenyenkenyer Egyesület részére. Bakonyi Kálmán dr. neve nagyon jól csegett. Az illetékes zsidókon kívül senki sem tudta, hogy ő az egyik fedőnévvel álcázott szabadkőműves páholy nagymestere. A telefonáló úr szerényen csupán azt kérte, hogy a hivatkozott jótékonsági egyesület nevében valaki tiszteletét fogja tenni, és az adományok feladására alkalmas csekket fog letenni a méltóságos úr asztalára. Az adományozásra kiszemelt áldozat gyanútlanul a segíteni akarás boldog érzésével adta postára karitatív Pengőit. Az áljótékonsági tranzakciót szervező és irányító szabadkőműves vezetők jóízűen mulattak azon, hogy a gyűjtőíveken nemegyszer olyan adományozók neveit is megtalálták, akik egyébként ádáz ellenségei voltak a szabadkőművességnek.

Talán mondani is felesleges, hogy a valóban ingyenkenyérre és ingyentejre szoruló családok és gyermekeik egyetlen fillért, illetve tejet vagy kenyeret sem láttak a "rászedett gojok" adományaiból. A pénzt kifejezetten szabadkőműves célra használták fel. Egy részét a segítségre szoruló szabadkőműves testvérek, valamint a Németországból kiüldözött szabadkőművesek megsegítésére, továbbá a

cionista állam kiépítésének költségeire fordították, nemkülönben felgyülemlett adósságaikat fizették belőle. Nem csoda, hogy előbb-utóbb az adományozók gyanút fogtak, és illetékes helyen panasszal éltek. Ezután a szabadkőművesek a "jótékonsági tevékenységüket" más formában gyakorolták. A testvéreknek ezután nem az egyesület központjában osztották a kenyeret, hanem csak az utalványokat osztották ki, amelyek többnyire meghatározott zsidó tulajdonban, vagy bérleményben levő péküzletekben voltak beválthatóak. A segítendő megszűrése változatlan maradt. Ahol nem zsidó péküzletben váltották be a kenyérutalványokat, ott legtöbb esetben a derék kereskedő vagy ingyen, vagy önköltségi áron adta a kenyeret ezeknek a különös intézményeknek.²⁶

Ez a zseniális telefonötlet mintha 1998 tavaszán az országgyűlési választások alkalmával megismétlődött volna és hasonlóan jó eredménnyel zárt. A reklám és kampányszervező szakemberek figyelmébe garanciával ajánlható. Szakmai képzésük során pedig kötelező tananyagként felhasználásra javasolható.

A Magyarország elleni üzelmek kiteljesedése

A magyarországi zsidóság a kormányszónak a háborúba való belépésünk elrendeltetésével feltette a nemzet fejére a Dózsa György által már megismert izzó, tüzes vaskoronát. Nem tudjuk, hogy csodálkozzunk-e Horthy naivitásán, amiért zsidó tanácsadói egyben gyakori kártyapartnerei kérésére beletaszította Magyarországot a második világ-háborúba, vagy egyértelmű bizonyítékok hiányában is tételezzük-e fel a zsidóság "világmegváltó" terveibe való valamilyen mértékű beavatottságát. Hiszen tudjuk, hogy Churchill is szabadkőműves minőségében herdálta el Anglia világpolitikai hegemoniáját. E súlyos gyanút megerősíteni látszik, hogy Horthy és családja részére portugáliai emigrációja idején haláláig állítólag zsidók folyósították megélhetési költségét, mondhatnánk a "nyugdíját". Bár 1940 márciusában tartva attól, hogy Románia esetleges német megszállását Magyarországon történő átvonulással hajtják végre, egyidejűleg hazánk megszállása is bekövetkezne – Teleki Pál miniszterelnök Horthyval egyetértésben ötmillió dollárt helyezettett letétbe az Egyesült Államokba egy esetleges emigrációs kormány céljaira. A német-román viszony szövetséggé fejlődésével a washingtoni magyar követtel ezt a letétet visszautaltatták a Magyar Nemzeti Bank számlájára. Már az is komoly dilemmát okoz, hogy 1940 márciussal ellentétben 1944-ben miért nem látták szükségét egy ilyen emigrációs alap semleges külföldön való elhelyezésének. Annál is inkább, mert a magyar kormányzat Horthyval együtt kezdettől fogva tisztában volt azzal, hogy Németország vezette szövetség biztosan el fogja veszíteni a háborút. Azt is tudniuk kellett,

s tudták is, hogy a háború befejezése után Magyarországot más államokkal együtt fizetségül fogják odadobni a Szovjetunió háborús veszteségeinek fedezetére. Erre már a háború elindítása előtt és alatt is számos jel utalt. Oroszország története egyértelműen igazolja, hogy évszázadok óta legfontosabb célja a terjeszkedés, a birodalom területének és befolyási övezeteinek növelése volt. Anglia és az Egyesült Államok pontosan ezt használta ki. Háborús emberveszteségeinek fejében a területi és gazdasági befolyás növekedését ígerte már a háború kitörése előtt. Ismerjük Barcza György londoni követünk emlékirataiból Churchill 1941 áprilisi nyilatkozatát, amely a követ búcsúlátogatása alkalmával hangzott el: "... nekünk most legnagyobb ellenségünk a hitleri Németország. Létkérdés számunkra, hogy legyőzzük, és ennek érdekében – ha kell – fél Európát bolsevizáljuk." Ez olyan egyértelmű utalás a háború utáni "rendezésre", amely nem kerülhette el a Magyar Külügyminisztérium, vagy akár a kormányzó figyelmét. A Szovjetunió külpolitikai törekvéseiben már jóval a háború kirobbanása előtt felismerhető volt a szomszéd államok érdekerületté váló megszerzése. Jügerth Arnóthy Mihály moszkvai követünk már 1938. június 20-án kelt naplójegyzetében megírja "Litvinov Magyarországgal közös határt akar." Hogyan kerülhette el a magyar kormányzat figyelmét, hogy az a Litvinov egy szabadkőműves zsidó? Nehéz megmagyarázni. Még ennél is kétségbevonhatatlanabb bizonyítékkal szolgál Kristóffy István ugyancsak moszkvai követünk 1939 végén. Jelentéséhez csatolja a Szputnyik Agitátora című folyóirat 1939. december 24-i számát. A lap egy olyan térképet közöl, amelyen a Felvidék visszacsatolásával nemrég visszakerült Kárpátalja Ukrajna részeként van ábrázolva. Ha más nem, hát ez igazán felkelthette volna a magyar kormányzat gyanúját, hogy itt

bizony nem akármilyen fondorlattal áll szemben. Annál is inkább, mert ebben az időben a Szovjetuniót szoros barátság fűzi Magyarország szövetségeséhez, Németországhoz. Ezt a barátságot a Lengyelország feletti közös osztozkodás idejében akár szövetségnek is nevezhetjük. Ennyire ismeretlen lett volna a zsidóság jellemrajza Horthy előtt? Fel sem tételezte, hogy azok csak a kártyában nem csapják be?

Pedig hol van ekkor még a Szovjetunió elleni magyar hadbalépés?! A fennálló politikai konstellációban józan logikával erre számítani sem lehetett. Csakhogy ezúttal nem a józan logikával, hanem az egész európai nem zsidó pénz megszerzésére irányuló szabadkőműves logikával állunk szemben. Amint látni fogjuk, nem Hitler és Németország szegül hitszegő módon szembe a Szovjetunióval, hanem éppen fordítva; a Szovjetunió válik hitszegővé, amellyel Németország megvívni kényszerül. A magyar politika irányítói ilyen dimenziókban nem gondolkodnak. Még a Szovjetunióval való hadiállapot beálltának deklarálása után is kergeti a már régen elszállt délibábot, miszerint a bolsevizmus elleni küzdelem az angol-amerikai vezetés szemében dicsőséges dolog, amelyet azok a háború után méltányolni fognak. Elképesztő az a naivitás, hogy nem veszik észre, pedig a szemük előtt zajlik. A világ legszadistább, minden emberi értéket sárbatipró zsidó szabadkőművesség irányításával működő ateista diktatúra, aki ekkor már mintegy 38 millió ember válogatott módon való meggyilkolásáért felelős, időközben a demokráciát, a keresztény erkölcsöt megtestesítő Amerika és Anglia nagyrabecsült szövetségesé lett, akinek a keresztény európai hatalmak megsemmisítéséhez számolatlanul küldik a hadifelszerelést, élelmet és mindent, amire szüksége van. A közönséges bűnöző, postarabló és gyilkos szabadkőműves

Sztálin a szabadkőműves Rooseveltt és Churchill testi-lelki jó barátjává avanzsált.

Amint a Szovjetunió preventív támadásra kényszerítette Németországot, a láthatatlan világhatalom ismét cselekvésre utasítja Horthy Miklós kártyapartnereit. Mai ismereteink alapján a módszer elég együgyűnek tűnik. Még a korabeli német anglofán és zsidó erők által keltett pszichózisban is felismerhető kellett volna legyen ez a magyar nemzet elleni attrakció. Nehezen érthető, hogy a szabadkőműves Churchill, Barcza György előtti megnyilatkozása és a zsidó Litvinov "jósomszédi" törekvése között a külügyminisztérium nagy létszámú és kiválóan képzett diplomatái miért nem találtak összefüggést. Hogy-hogy nem ismerték fel, hogy a német megelőző támadás után néhány nappal felségjel nélküli repülőgépek kassai bombatámadása a fenti diplomáciai manőver kiegészítése. Az sem keltett gyanút, hogy a légi agressziót követően a zsidóság vezetői alig több, mint két hónap elteltével ismét arra kéri a kormányzót, hogy a németek oldalán lépjen be Szovjetunió elleni háborúba, mert ha nem... – és itt megismétlik a délvidéki bevonulás sürgetésénél használt érveiket – akkor Hitler megszállja Magyarországot és eldeportálja a zsidóságot. Senkinek sem tűnt fel, hogy ez az érvelés ebben az időben merő képtelenség volt, hiszen a németek által uralt Ausztriából, Csehszlovákiából, Franciaországból stb. még egyetlen zsidót sem deportáltak. A német hadigazdaság még rendelkezett a szükséges munkaerővel. Horthy inkább hitt zsidó kártyapartnereinek, mint a tényeknek. Állítólag a hadiállapot deklarálása ügyében összehívott koronatanácscon csak két fő zsidó felsőházi tag szavazott a deklaráció mellett, mindenki más ellene. Horthy – ma még nem tudjuk mi, vagy kik kényszerítették rá – mégis utasította Bárdossy László miniszterelnököt, a Szovjetunióval való hadiállapot

beálltát jelentse be a parlamentben. Ne írjuk a véletlen, vagy a vesztes háború zűrzavarának számlájára, hogy a korabeli koronatanácsi jegyzőkönyvek az Országos Levéltárból, a Hadilevéltárból és minden lehetséges archívumból eltűntek és nemcsak a magyarországi archívumokból. Hiányzik a Washingtoni Kongresszusi Könyvtárból, a Stanford Egyetem Hoover Intézetéből is, ahol pedig a korábbi magyar képviselőházi és felsőházi jegyzőkönyvek magyar nyelven időszakonként egybekötve megtalálhatók. Láthatatlan, de gondos kezek időben eltűntették, nehogy feltárhatók legyenek a szabadkőműves zsidóság nemzetellenes üzelmei.

Horthy Miklós kormányzó a legfőbb hadúr, a zsidóság védelme érdekében parancsot ad a Magyar Honvédség Szovjetunió elleni hadműveleteire. Fentiek alapján ne csodálkozzunk azon, hogy a Szovjetunió elleni háború indításában vétlen Bárdossy László miniszterelnököt a vesztes háború után a zsidó népbíróság halálra ítéli és kivégezteti, addig a háború indításáért egyedül felelős Horthy Miklós, hiszen a hadsereg bevetésére, mint a legfőbb hadúrnak csak neki volt alkotmányos joga, mentesül minden felelősségre vonástól, a háború után portugáliai emigrációban éli hátralévő éveit, mégpedig zsidók által fizetett "nyugdíjából."

Úgy tűnik, 1942 táján hetedik érzékükkel mégis megsejtik, hogy ennek a háborúnak szellemi irányítása nem annyira Washingtonban, Londonban és Moszkvában, hanem sokkal inkább New Yorkban történik. Azonban ebből is rossz következtetést vonnak le. Úgy gondolják, hogy az amerikai zsidóság által reprezentált USA kormányát áthatja a Németország által uralt zsidóság megmentésére való törekvés. Ismét tévedtek! A magyar kormányzat fel sem merte tételezni, hogy a szabadkőműves világkormány szándé-

kosan "selejtezi ki" saját fajtájából azokat, akik alkalmatlanok arra, hogy a választott nép számára "visszaszerezze" a nem zsidóknál felhalmozódott javakat. Az a sarki fűszeres, kiskereskedő, kisiparos, aki tevékenységével csupán annyi nem zsidó pénzt képes szerezni, amelyből jó színvonalon csak megélni, de jelentősen gyarapodni nem tud, az haszon-talan eleme a világmegváltó új rendnek, aki folyton rászorul a zsidó nagykereskedő szolidaritási támogatására. Neki olcsóbban kell, adja áruját, hogy eredményes maradjon a nem zsidó kereskedőkkel folytatott állandó versenyben. Tunyaságával nem gyarapítja, hanem éppen apasztja a már zsidóvá vált korábbi nem zsidó vagyont. Sokkal nagyobb hasznára válik az elit zsidóságnak, ha Hitler nyakán hagyja őket, hadd tizedelje testvéreit a munkatáborok tifusztjárványa. Németországból pedig busás kártérítést lehet értük behajtani. Látni fogjuk majd, hogyan likvidálják maguk a zsidók azokat, akik menteni igyekeztek "selejtezésre" ítélt hitsorsosaikat. Wallemberget, a zsidó Berija viteti szovjet börtönbe, ahol máig ismeretlen időpontban és körülmények között halt meg, a zsidó Kasztner Rezsőt Izraelben zsidók gyilkolták meg.²⁸ Pedig mindketten sok zsidót mentettek ki semleges külföldre. Valószínű, ez volt a bűnük. A Csehszlovákiához csatolt Felvidéken élő magyar arisztokrata gróf Eszterházy János a 40-es években egyedül emelt szót a pozsonyi parlamentben a zsidók munkaszolgálatra való elszállítása ellen. A háború befejezése után a "hálás" zsidóság Szibériába deportáltatta és börtönükben halt meg. Akadályát képezték egy stratégiai láncolat megtervezett működésének. Pusztulniuk kellett.

A zsidóság gondolatvilágától az ilyen elképesztő bűnök elkövetése nem idegen. Már a zsidóság megszületésének kezdeti idejéből is ismerünk hasonló történeteket. A Mózes első könyvének 37. fejezete szerint Józsefet testvérei

megölni készültek, majd a nem várt izmaeli karaván érkezését meglátva "hasznosabb" gondolatuk támadt, és eladták húsz ezüstért. De Mózes az aranyborjú miatti állítólagos haragjában is leöletett háromezer zsidót. A testvérgyilkolás több ezer éves gyakorlata a zsidóság génjeibe ivódott, amelytől ma már szabadulni akkor sem tud, ha akarna is.

Mind az első, mind pedig a második világháború célja a nem zsidó pénz nagyobb és gyorsabb ütemű megszerzése, a gazdasági konkurensek letörése volt. Ha rövid időre is, de ezt a célt elérték. Az első világháború esetében ez csupán jóvátételek formájában realizálódott, amelynek mértékét olyan magasra állították, hogy kifizetése egyszerűen meghaladta a legyőzött országok – különösen Németország – gazdasági lehetőségeit. Így történt, hogy a franciák szükségét látták 1923-ban – békeidőben – produktív zálogként a Rajna-vidék katonai megszállásának. A németek által termelt acélt a jóvátétel fejében egyszerűen elkobozták és elszállították. A német jóvátétel – rendszeres fizetés mellett is – körülbelül 1985-ben járt volna le. A franciák ebből a forrásból építették a Maginot védelmi vonalat is. A történelem ilyen nagymértékű jóvátételi kötelezést egyetlen legyőzött állam esetében sem ismer. Kegyetlensége teljes mértékben kimeríti a rablás fogalmát. Vajon minek tulajdonítható az ok nélküli bosszú ilyen könyörtelen formája? A francia, bár konok, nagyműveltségű és kulturált nemzet, éppen ezért nehéz elképzelni, hogy ez jellemző lenne rá. Keresve sem találunk más nyomós okát, minthogy ebben az időben nemcsak a világháború kitervelését, hanem a békekötés feltételeit is a Párizsban székelő Grand Oriens Szabadkőműves Nagypáholyban szövögették. Ezekre a franciáktól idegen fajú világpolgárookra jellemző ez a kegyetlen szadizmus, amelynek áldozatául estek a korabeli

kiegyensúlyozatlan francia államférfiak. Ők sajnos kellő hatalommal rendelkeztek ahhoz, hogy keresztülvigyék a békekonferencián e "nagy keleti zsidók" akarátát a francia nemzet örök szegényére.

Vajon csodálható-e, hogy akadt egy német vezető Hitler személyében, aki ezt a méltatlan és igazságtalan jóvátétel fizetését megtagadta? Még akkor is, ha újabb vesztes háborúba kényszerítik Németországot. Vajon elérhette volna Németország az 1985-ös életszínvonalát egy vesztes második világháború nélkül is? Erre nem is kell válaszolni.

A második világháború kiprovokálását, majd befejezése után egész Közép-Európa kirablását ugyanúgy a szabadkőművesség tervelte ki, mint az első világháború galád-ságait. Az első világháború utáni balkezes rendezésből tanulva, de gonoszságait megtartva változtattak korábbi módszerein. Így történt meg, hogy Németországgal még békeszerződést sem kötöttek, hanem a megszálló hadsereg minden mozgatható gépet, berendezést, technológiai leírást szabadalmi oltalommal védett találmányokat elrabolt és hazaszállított. A Szovjetunióban – aki e módszerek fő hasznélvezője volt – jelentős részüket üzembe sem állították, hanem a szabad ég alatt tönkrementek, célját mégis elérte. A németeknek újat kellett vásárolniuk, főleg Amerikától. Mivel Németország gazdasága teljes veszteséget szenvedett, a szabadkőműves New York-i bankárok az angol és más szövetségesektől a háború megnyerése érdekében hadiszállítások fejében megszerzett pénzt magas kamatra Németországnak hitelezték, természetesen amerikai áruk vásárlása céljából. A szabadkőműves bankárok tulajdonába példátlan mennyiségű nem zsidó pénz áramlott. A második világháború ötvenmillió halottja mesés vagyonnal gyarapította és gyarapítja mind a mai napig a zsidóságot. Melléktermékeként visszaszerezte

a kétezer évvel ezelőtt önként elhagyott őshazát is. Igaz, hogy csak a fanatikus zsidó kisebbség lakja, a többség sokkal jobban érzi magát más népek nyakán, de ha bűnös tevékenységén rajtakapják, van egy hely, ahova menekülhet és az igazságszolgáltatás elől elrejtőzhet. A másság tiszteletével kábított nem zsidó hatóságok pedig bottal üthetik a nyomát.

Elmondhatjuk tehát; a második világháború elérte szabadkőműves kitervelői minden célját. Alapos munkát végeztek. Következményeinek felszámolásához kétszáz év még akkor is kevés lenne, ha a vesztesek képesek lennének megszabadulni a zsidóság minden bilincsétől.

A szabadkőműves zsidóság jelenleg gazdasági hatalmának csúcsán áll. Az aranyborjú ege azonban nem felhőtlen. A világgazdaság mintegy húsz éve már nem képes az egyenletes fejlődésre, hanem betegen bukdácsol. Az egyre növekvő aranyborjú tehénne nőve már csak beteg gyermekeket táplál. Az emlőjében pangó tej előbb-utóbb nemcsak az emlőt, hanem a tehenet is feszíti majd. Reméljük, hogy ez a folyamat elvezet a kimúlásához. Őszintén kívánjuk, hogy ez mielőbb bekövetkezzen, agóniája ne tartson soká.

A betegség akkut voltát jelzi, hogy egyre szemérmetlenebb módon immár nemcsak provokálja, hanem kezdeményezi is az ok nélküli háborúkat. Hiába izzította fel az e célra hagyományosan alkalmas balkáni tűzfészeket. A lánokok nem képesek sem Horvátország, Szlovénia, Bosznia-Hercegovina, sőt úgy tűnik még Koszovó esetében sem áttörni a volt Jugoszlávia határain. Ötven évig oly kitartóan átkozta Hitlert, hogy most tehetetlenül áll az előtt a fal előtt, amelyet létrehozott. Ez pedig nem más, mint a kormányok és népeik felvilágosult békeakarata. A szabadkőműves tervezők keresik eddigi átkuk tárgyát, az új Hitlert, amely

azonban minden erőfeszítésük ellenére csak nem akar előjönni. A németek nem kapnak a Clinton családokra. Hiába mozgósították volt kelet-német testvéreiket. A kereszténydemokrata-liberális kormányzatot ugyan sikerült leváltaniuk, de a szociáldemokrata-zöld kormány sem mutat nagyobb hajlandóságot.

Annyit ugyan sikerült elérni, hogy Amerika a NATO költségén elszórta kiselejtezett bombáit, rakétáit, de ennek bizonytalan megtérülése csak a zsidó plutokrácia gondjait enyhítette átmenetileg.

Az Egyesült Államok szabadkőműves kormányának a német preventív támadást követő nyílt színvallása után már kockázatmentesen megjósolható volt a világháború végeredménye is. Nemcsak a kívülállók, de a szereplők is tisztában voltak azzal. Bármilyen furcsa még Németország is, Hitler is. A második világháború a szabadkőművesség legnagyobb és legeredményesebb vállalkozása volt egész történelme során. A zsidóság Messiás nélkül is megszerezte uralmát az egész világ felett. Iskolapéldáját mutatta, hogyan használják ki, majd fosztják ki naiv hasznos goj szekértolóikat. Álnokságukkal hogyan tudták igájukba fogni a haszonleső angol világbirodalmat. A szabadkőművessé lett naiv Churchill komolyan hitte, hogy a zsidó szervezet részévé válva, ígéretes utasításukat végrehajtva hazája javára dolgozik. Hiába követte az angol uralkodóház egyes tagjainak "jó" példáját, akik maguk is szabadkőművesek voltak. Mi tagadás, ha szerény mértékben is, de annak idején hozzájárultak a Brit világhatalom kialakulásához. Csakhogy világuralma tetőpontján az angol arisztokrácia és a vezető elit elkényelmesedett. Megelégedett elért fejlettségi színvonalával, a további fejlődés természetes evolúció szerinti tipegésével. A világbirodalom tagoltsága, hatalmas birtokainak nagy távolsága és képzetlen munkaereje, a gyar-

matok társadalmi szerkezetének hagyománya, a hagyományos angol konzervatív gondolkodás mozdíthatatlansága leküzdhetetlen akadályt jelentett a szabadkőműves világ hatalom kialakítása számára. Sokkal ígéretesebbnek tűnt a csaknem ötven egymással szomszédos államot integrált Amerikai Egyesült Államok, melynek egységes működésre szervezett gazdasága már hatalmas teljesítőképességgel jól működött. Amennyiben az olcsó, nagy mennyiségű gyarmati energiával táplálható robbanásszerű fejlődése, s ezzel együtt a zsidó tőke gyors növelése biztosítható lesz.

Szükséges tehát a föld gyarmatainak újra felosztása. Ehhez a világpolitikai konstelláció rendkívül kedvező. Amerikának is, a Szovjetunióknak is szabadkőműves kormányzata van. A két legnagyobb gyarmattartó hatalom Anglia és Franciaország vezetése szabadkőműves befolyás alatt áll. A láthatatlan szabadkőműves világkormány, valamint a Cionista Világszövetség irányító központja a háború idején Londonból áteszi székhelyét New Yorkba, illetve Washingtonba. Innen sokkal egyszerűbb lesz a háború végén annak gyümölcseit betakarítani. Helyesen alapította meg Hitler Horthy Miklós kormányzó előtt az 1943. április 16-i Klessheimben tartott megbeszélése során: "Anglia már elkótyavetyélte Európát a szovjeteknek és ugyanazok a zsidók, akik Angliában és Amerikában uralkodnak, uralkodnak Moszkvában is." ²⁹

Ma már kiegészíthetjük Hitlert: ugyanazok uralkodnak Budapesten is, sőt a világ legnagyobb részén. A sors különös ironiája, hogy Berlinben is. Hitler ugyan itt nem nevezi nevén, csupán sejteti, hogy kikre gondol. Azt hisszük, ebben is ki kell egészítsük őt. Ez a multinacionális hatalom nem más, mint a Carroll dr. által Uralkodó Együttesnek nevezett zsidó szabadkőműves láthatatlan hatalom, amely a második

világháborúval megteremtett feltételek realizálásaként uralma alá hajtotta a teljes keresztény világot.

A zsidóság történelme során mindvégig hitt és fanatikusan ragaszkodott a Mózes által megfogalmazott választott nép teóriához. Minden tervét és cselekvését hosszabb távon ennek rendelte alá. Még akkor is azt a célt szolgálta, amikor úgy tűnt feladja a dogmát. Lenin volt az, aki ezt nyilvánosan is megfogalmazta a NEP-korszak bevezetésekor. Jelszava így hangzott: "Egy lépés hátra, két lépés előre". Amikor Istentagadó szerepében jelent meg, a valóságban csak a más vallásúak Istenét vitatta. A sajátjához görcsösen ragaszkodott, hiszen anélkül összeomlana a "választott nép" elmélete. Azzal, hogy magát Isten választott népének deklarálta, jogot formált a Föld összes javaira, hiszen az reprezentálja választottságát. Következésképp a Föld minden népe kizárólag az ő szolgálatára teremtetett. Az általuk megtermelt javakból csak olyan mértékben részesülhet, mint az igavonó állat, amennyi alkotó erejének fenntartásához szükséges. Akinek ennél többje van, az azt a választott néptől ellopta. Már a zsidó gondolkodású francia filozófusok, az enciklopédisták megfogalmazták, hogy: "A magántulajdon = lopás". Maguk között bizonyára kiegészítették azzal, hogy kivétel a zsidó tulajdon. A zsidóság felfogása szerint ezt a "lopott" tulajdont nekik "jogukban áll" bármilyen módon visszavenni. Ha a nem zsidók törvényei ez elé akadályokat gördítenek, annak minden kijátszása megengedett. Ebbe egyaránt belefér a sarki fűszeres súly- és minőségcsönkítése, vagy a tőzsdécápák árfolyam manipulációja.

A világban felgyülemlett "ellopott" nem zsidó pénz és egyéb javak visszaszerzésére a szabadkőműves zsidóság rövid és hosszú távú terveket készít, amelynek célja ugyan változatlan, de részleteit a mindenkori helyzetnek meg-

felelősen, ha szükséges, kiigazítja. Ezek közül toronymagasan kiemelkedik Európa XX. századi fizikai, szellemi és gazdasági leigázására kidolgozott terve, amely cinikusságában, gonoszságában, ugyanakkor zsenialitásában mindeddig páratlan. Galád következményeit sajnos nem zsidó milliók nyögik. E célt szolgálta a XX. század minden háborúja és forradalma.

A forradalom szítása különleges helyet foglal el a szabadkőművesség eszköztárában. Kirobbantása – a háborúval ellentétben – egyetlen országban is lehetséges, de láncreakciója más államokra is átvihető. Ez tűnik mindmáig a legolcsóbb szélhámoszágnak a nem zsidók kifosztására. Már Hitlernek is feltűnt, hogy a zsidók – bár kisebb-nagyobb mértékben maguk is munkaadók – ott vannak a szakszervezetek élén, a munkaadók és az államellenes sztrájkok és tüntetések leghatékonyabb szervezői között. Ha tüntetést vagy sztrájkot szerveznek a bérek, nyugdíjak, segélyek emelésére, ezt nem a sanyarú sorsú rétegek sorsa miatti aggódásból teszik, hanem a saját árukészletük eladhatósága érdekében. Jól tudják, hogy a szegény néprétegek a többlet bért, nyugdíjat, segélyt bármilyen vásárlásra fordítsák is, haszna a zsidóság zsebében csapódik le. Ha az általuk már lekopasztott államnak nincs pénze a bérek, nyugdíjak és segélyek emelésére, busás kamatok fejében a zsidó bankok hiteleznek. Az állam pedig e kölcsönök visszafizetéséhez kénytelen a szükséges pénzt a lakosság egészétől adók formájában visszavenni, amelynek következményeképp az egész folyamat kezdődik előlről. Amikor pedig az adósságállomány oly mértékben felgyülemlik, hogy visszafizetésére belátható időn belül nincs remény, ezek a "segítőkész" bankok megszüntetik a további hitelezést. Az állam pedig a lakosság még meglévő tartalékainak mozgósítására a nemzeti fizetőeszköz leértékeléséhez,

szándékos értékvesztéséhez kénytelen nyúlni, miközben azt a látszatot kelti, mintha az infláció letörését elsőrendű feladatának tekintené. Az infláció igazi haszonélvezője ismét a zsidó kereskedelem. Az állam a látszat ellenére csupán túlélője. A nemzeti fizetőeszköz ingatag, majd zuhanó árfolyama áttöri a kereskedelem összes korlátait. A kereskedő annyit kér árujáért, amennyit nem szégyell. Előfordul, hogy a heti keresetért a munkás még egy ebédrevalót sem vásárolhat. Mindezek ellenére egyetlen zsidó kereskedő sem megy tönkre, sőt a zűrzavar közepette még meg is gazdagodik. Az amerikai Egyesült Sajtó egyik újságírója 1920 augusztusában Európában járt, szerkesztőségének küldött távirataiban lerántja a leplet az első világháború utáni európai nyomorúságok okairól. Lengyelországban, amint a bolsevista hadsereg közeledett "... a zsidó gyülekezetek már berendezik a szovjet és kommunista kormányzatot. Ugyanakkor a zsidó sajtó híreszteli, hogy megnyit szenvednek a zsidók a szovjet kormány alatt és megnyire gyűlölik a zsidók a vörösöket." Íme a népámítás magasiskolája. Jean Boyer is megállapítja: "A zsidók nagyon tehetségesek a politikai ámtások területén."³⁰ A szemfüles újságíró Magyarországon való átutazása során megállapítja: "A magyaroknak már nincsen pénzük, de a zsidóknak van."³¹